

Puigdemont acabat? Ha, ha!

written by Pere Grau i Rovira | 12 d'abril de 2022

Un ajornament de la meua "forçada absència" m'ha permès, sortosament, d'assabentar-me i de poder comentar la formació d'aquest govern del Consell per la República que el president Puigdemont ha presentat el dia 8 a Ribesaltes.

Un dels meus poemes (escrit el 1956) portava com a lema uns versos del *Canigó* de Verdaguer: "Oh, déus, la raça catalana és morta! / Què dius? –Montseny respon– Mai fou tan viva!". Aquest important pas endavant del president m'ho ha fet recordar. Quantes vegades hem llegit en aquests darrers temps que Puigdemont estava amortitzat i acabat, que havia d'apartar-se definitivament perquè amb el seu silenci i la seva passivitat era ja només un llast. Totes aquestes veus, fossin sincerament decebudes per manca de saber pensar les coses a fons, o partidistes-interessades, ara s'hauran d'empassar els seus retrets com una amarga medecina.

Els partits, que en els discursos són independentistes i en els fets autonomistes o somiatruites, es trobaran cada vegada més en un per ells indesitjat dilema. Com més se solidifiqui l'estructura del govern del Consell i de l'Assemblea de Representants, com més visibles siguin els resultats de la seva feina, més difícil els serà desentendre-se'n i més imperiós serà per ells col·laborar-hi si no volen ser arraconats al celler per noves formacions que xuclin el vot independentista.

Entenguem-nos: la feina del que per molts (i jo mateix) serà el nostre veritable govern a l'exili serà llarga i dura i seria completament fora de lloc demanar-li cap full de ruta amb dates precises que només serien il·lusòries. Però no es pot subratllar prou la seva importància en el llarg camí cap a l'estat propi.

És l'eina visible per demostrar a les cancelleries arreu que Catalunya no renuncia de cap manera a ser mestressa del seu propi futur i que ara tenen un interlocutor amb qui parlar-ne.

És l'eina visible per demostrar a l'ultranacionalisme espanyol que la seva opressió, la seva intimidació, la seva ceguesa no han triomfat pas. Que si han aconseguit esporuguir molts polítics catalans, ara tenen al davant un roc molt difícil de rosegar i que els hi donarà molts insomnis.

És l'eina visible per demostrar, amb una bona feina, a tots els independentistes decebuts, que la lluita, parodiant Verdaguer "no és morta i mai fou tan viva".

És l'eina visible per fer de paraigua a noves formacions independentistes a l'interior, disposades a la confrontació, sense la qual no s'arribarà mai "a Ítaca".

És l'eina visible per aconseguir connivències internacionals a favor nostre, que siguin capaces de pressionar els seus governs quan vingui l'hora.

No oblidem que la situació internacional amb la pandèmia i la guerra a Ucraïna no ens és gens favorable. Això farà la feina internacional del CpR més difícil, però per això té (al meu humil parer) encara més mèrit i més importància aquest pas endavant que un dia possiblement es veurà com el punt d'arrancada de l'etapa definitiva en el llarg camí de treure'ns del damunt totes les arbitrietats, totes les injustícies, tot l'espoli de l'estat profund espanyol, que ara i des de fa molt temps hem de patir.